

Arrest

nr. 172 129 van 19 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op 26 februari 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GUL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2013 diende verzoeker een visumaanvraag in met het oog op de voltrekking van het huwelijk (visum type C).

Op 2 maart 2014 weigerde de gemachtigde de afgifte van een visum type C aan verzoeker.

Op 20 november 2014 deed verzoeker een aankomstverklaring te Heusden-Zolder, nadat hij via een geldig Italiaans toeristenvisum het Schengengrondgebied was binnengekomen.

Op 3 augustus 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 augustus 2015 huwde verzoeker met mevrouw A. O., van Belgische nationaliteit.

Op 26 augustus 2015 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 24 februari 2016 nam de gemachtigde de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.08.2015 werd ingediend door:

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (..

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leef loon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *Arbeidsovereenkomst M.F. bvba dd. 5.01.2015*
- *Vergoedingsafrekening arbeidsongeval Fidea betaaldatum dd. 3.07.2015, 16.07.2015 en 3.08.2015 waaruit blijkt dat zij gemiddeld 739,52 euro ontving.*
- *Uitkeringsattest De Voorzorg dd. 4.11.2015 voor de periode augustus - oktober 2015: hieruit blijkt dat zij een primaire arbeidsongeschiktheid ontving (gemiddeld 891,91 euro): Echter, een arbeidsongeschiktheidsuitkering is beperkt in de tijd, namelijk tot de periode dat de begunstigde ziek is.*

Voor zover deze ziekte zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. Echter, daartoe bevat het dossier geen aanwijzingen.
- *Details van een verrichting - Zicht en spaarrekeningen: dd. 6.08.2015, 7.09.2015 en 6.10.2015 van een zekere mevr. L.B. met als mededeling 'onderhoudsbijdrage'; dd. 20.08.2015, 2.09.2015, 10.09.2015, 21.09.2015, 15.10.2015 en 20.10.2015 van dhr. K.K. met als mededeling: alimentatie afbetaling en alimentatie; dd. 7.08.2015, 8.09.2015 en 8.10.2015 van het ADMB Kinderbijslagfonds VZ en dd. 27.10.2015 van het OCMW Heusden-Zolder: er kunnen met deze documenten geen rekening gehouden worden aangezien wij niet kunnen weten waarom en wie mevrouw L.B. is en waarom de referentiepersoon een onderhoudsbijdrage ontvangt. Verder kunnen we de alimentatiebijdragen ook niet aanvaarden aangezien deze bijdragen voor het kind zijn, alsook de bedragen die zij heeft gekregen van het Kinderbijslagfonds: er dient opgemerkt te worden dat de kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is. Deze bedragen worden sowieso niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel rond €1500 wordt geschat, en gelet op de invaliditeit van de referentiepersoon, de maandelijkse vaste

kosten zoals o.a. de huurlasten van €165,50, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte slechts rekening houdt met de tijdelijke situatie van ziekte van zijn echtgenote, waardoor haar inkomen lager ligt dan het bedrag vereist voor gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), voert hij in wezen de materiële motiveringsplicht aan in het licht van deze bepaling.

Hij licht dit onderdeel van zijn middel toe als volgt:

"Gezien het feit dat verzoeker gehuwd is met Mevrouw A.O., Belgische onderdaan, die legaal verblijft op het grondgebied, met wie hij een gezin vormt.

Gezien verzoeker regelmatig (met een visum gezinshereniging) het land binnengekomen is.

Gezien dat de motivering van de weigeringsbeslissing van de dienst vreemdelingenzaken ten onrechte enkel rekening houdt met een tijdelijke situatie van ziekte van de echtgenote, waardoor de inkomens van het gezin niet meer voldoende zijn, conform artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980, dat bij een aanvraag gezinshereniging, de Belgische onderdaan moet aantonen dat in dit geval zij over een inkomen beschikt van rond 1500 euro.

Dat het gezin slechts enkele maanden, augustus — december 2015, niet aan deze voorwaarde heeft kunnen voldoen en dit wegens een arbeidsongeval van mevrouw O. en vervolgens een verlaging van het inkomen van het gezin tot een primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Dat het huwelijk van partijen wettelijk geregistreerd is en partijen een duurzame relatie onderhouden.

Dat de echtgenote van verzoeker inmiddels gerecupereerd heeft en terug zicht heeft op een voltijdse betrekking. Het arbeidscontract zal van zodra beschikbaar, worden toegevoegd aan dit dossier."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). De stukken die verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd, met name een arbeidscontract voor onbepaalde duur voor voltijdse tewerkstelling van zijn echtgenote bij D.B.G. BVBA en de bijbehorende loonbrief voor de maand april 2016, kan de Raad dan ook niet bij zijn

beoordeling betrekken, aangezien deze stukken niet voorlagen aan het bestuur op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad beoordeelt de eventuele schending van de motiveringsplicht aan de hand van de uitgedrukte motieven en de toepasselijke wetsbepalingen.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, luidden de relevantie bepalingen van artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“(…)Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(…)”

Hieruit blijkt dat mevrouw O.A., als Belgische referentiepersoon, in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet diende aan te tonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd, hetgeen ook niet wordt betwist, dat verzoeker om deze bestaansmiddelen aan te tonen een arbeidsovereenkomst van zijn echtgenote heeft overgemaakt, naast een vergoedingsafrekening voor een arbeidsongeval, een uitkeringsattest van De Voorzorg voor de periode augustus – oktober 2015 waaruit blijkt dat zij een primaire arbeidsongeschiktheid ontving, en details van verrichtingen op zicht- en spaarrekeningen waaruit stortingen blijken door een zekere L.B., K.K., het ADMB Kinderbijslagfonds en het OCMW van H. Na een bespreking van deze stukken wordt op grond hiervan in de eerste bestreden beslissing vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon op heden ontoereikend zijn, zodat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, acht de Raad het niet onredelijk van de gemachtigde om op basis van deze overgemaakte stukken te besluiten dat verzoeker niet heeft aangetoond dat mevrouw O.A. als referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker erkent immers zelf in zijn verzoekschrift dat de inkomsten van zijn gezin zijn gedaald doordat mevrouw O.A. ten gevolge van een arbeidsongeval een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving, zodat zij in de maanden augustus – december 2015 niet konden voldoen aan de voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreffende de bestaansmiddelen. Dat mevrouw O.A. op het moment dat het verzoekschrift werd ingediend hersteld was en opnieuw zicht had op een voltijdse betrekking, en dat zij, zoals blijkt uit de stukken die verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd, inderdaad sinds 21 maart 2016 opnieuw voltijds tewerkgesteld is, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen, ontoereikend waren. Verzoeker kan de gemachtigde thans niet dienstig verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing met deze toekomstige ontwikkelingen inzake de tewerkstelling van verzoekers echtgenote geen rekening te hebben gehouden, nu nergens blijkt dat uit de stukken die verzoeker in het kader van zijn aanvraag had overgemaakt zou volgen dat de daling van het inkomen van hun gezin slechts tijdelijk zou zijn, of dat zijn echtgenote spoedig weer tewerkgesteld zou zijn. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats toekwam aan verzoeker zelf, die middels zijn aanvraag om gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om de toekenning van een verblijfsrechtelijk voordeel heeft verzocht, om de nodige actuele stukken bij te brengen om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van deze bepaling, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven. Het stond hem dan ook vrij om voordat de bestreden beslissing werd genomen stukken aan zijn dossier toe te voegen waaruit zou

blijken dat de daling in de inkomsten waarover zijn echtgenote kon beschikken slechts tijdelijk zou zijn en dat zij spoedig opnieuw zou kunnen beschikken over de vereiste bestaansmiddelen. De Raad stipt in dat opzicht ook aan dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing heeft overwogen dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering, die in de tijd beperkt is, op termijn zou kunnen leiden tot een invaliditeitsuitkering, maar dat het dossier daartoe geen indicaties bevat, zodat aan de gemachtigde niet kan worden verweten dat hij zijn vaststellingen heeft gebaseerd op de informatie die verzoeker wel had overgemaakt, met name aangaande de arbeidsongeschiktheidsuitkering van zijn echtgenote, de vergoeding voor een arbeidsongeval en bewijzen van een aantal verrichtingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht gelezen in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet vastgesteld.

Het besproken middelonderdeel is ongegrond.

3.2 Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

De Raad acht het aangewezen dit middel te onderzoeken in het licht van de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten nu de Raad van State van oordeel is dat de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM inhoudt bij een beschermingswaardig gezins- of privéleven in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds per definitie is doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.56.2).

Verzoeker licht dit onderdeel van het middel toe als volgt:

“Gezien verzoeker artikel 8 EVRM inroept, zijnde het recht op familie- en gezinsleven (van rechtstreekse werking):

1- Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Dat het voor verzoeker niet mogelijk is om vanuit zijn land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Verzoeker zal in dat geval zijn kind en echtgenote moeten missen.

Dat verzoeker in alle geval zijn recht op privé-leven wilt laten gelden. Hij streeft ernaar om een geldig verblijf in België te bekomen teneinde zijn privé-leven met zijn echtgenote te kunnen behouden.

Dat verzoeker in geen geval gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid, noch de openbare gezondheid. Hij is nooit in aanraking gekomen met het gerecht.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele manier blijkt dat rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote of dat een belangenafweging werd gedaan. Nochtans had de gemachtigde kennis van deze relevante feiten en omstandigheden aangaande dit voorgehouden privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad kan verweerder ook niet volgen waar deze in de nota met opmerkingen poneert dat geen beschermingswaardig gezinsleven werd aangetoond en verzoeker zou falen in de op hem rustende bewijslast, het (oprecht) huwelijk tussen verzoeker en de referentiepersoon is immers niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat een onderzoek naar schijnhuwelijk is gebeurd en dat het advies van het parket in Hasselt van 5 november 2013 positief was. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven', zelfs als het gezinsleven nog niet volledig is gevestigd. Een huwelijksrelatie veronderstelt samenwoning of minstens de intentie om samen te wonen (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21), hetgeen *in casu* het geval blijkt te zijn.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden in het kader van een “*fair balance*”- toets bij een eerste toelating, is deze bepaling geschonden. (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68) Er kan immers evenmin uit de eerste bestreden beslissing, dat zich in hetzelfde *instrumentum* bevindt, enige belangenafweging afgeleid worden die het gebrek aan die afweging in het licht van de verwijderingsmaatregel zou kunnen rechtzetten. De uitgebreide en *a posteriori* belangenafweging die verweerder in de nota maakt, kan niet verhinderen dat noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde deze heeft gemaakt vooraleer over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het besproken middelonderdeel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES